

TÖRMELÉK SÓHAJ

Moondog zenéjére

Ül a viking harcos a köszvényes székesegyház előtt és összeköti az utcazajt Isten zajával. Lándzsája a falnak támasztva, kicsit le is horzsol egy darabot a vakolatból: törmelék sóhaj. Látszik az arcán, hogy vak és a világot karcolja belülről éppen. Isten zajait szövi erős, még ép eszével, és a csodálkozó tekinteteket, amik akár a légy, csiklandozzák pont az orra alatt.

A sétálók a sámánt, a sietők a hajléktalan prófétát látják - a körzeti csodacsapda felállítót. Lekicsinylő címkéik a székesegyház falára ragadnak. A zajok majd lemossák, ha a viking úgy akarja, ha megindul szerény ütemével: törmelék sóhaj, monoton áldozatpucolás, míg a freskók megmozdulnak bent a falakon. Zaj van, Isten van, tánc van. A csoda már a szomszéd utcában, egyre közelebb, egyre tömörebben.

A harcos a megkönnyebbülés fajtáit számolja, és az okokat, amelyek valamiért mindig háborúhoz vezetnek. Vér van, Isten van, zene van. Zúg a fülben, szúr oldalról, ráz fentről. A semmi esélye meg mintha távolodna szépen.